

Miquel Alzueta: «M. Aurèlia Capmany versus Subirachs», *Mundo Diario*, 25 de diciembre de 1975

El darrer llibre de l'escriptora és un retrat biogràfic de l'artista.

«M'ha interessat més el fenomen de l'artista, que la vida privada i particular de l'escultor»

A la galeria Arturo Ramón de Barcelona ha tingut lloc la presentació del darrer llibre de Maria Aurèlia Capmany, *Subirachs o retrat de l'artista com a escultor* adult, publicat per editorial Pòrtic. A l'acte van assistir l'autora i el protagonista del seu llibre. Amb tots dos vam mantenir unes breus paraules.

—Maria Aurèlia, ens pots fer una breu semblança d'aquest llibre?

—És un llibre d'aquells que es diuen magnetofònics; és a dir que és un llibre fet a base de preguntes i respostes. Jo parlava i preguntava a en Subirachs, ell contestava, i després, amb tot aquest material, jo construïa el que en podem dir una biografia de l'artista, en la qual m'ha interessat més el fenomen de l'artista, que la vida privada i particular de l'escultor.

—Com definiries en Subirachs?

—Home, no me'l facis definir, perquè no el definiria. Els vells escolàstics deien que l'individu no es pot definir. Ara bé, ell és un home absolutament abocat a la seva obra; ell és la seva obra, tota la seva vida va submergida en la seva creativitat.

—En Subirachs és un escultor molt conegut a Barcelona. Ens pots remarcar, dins del conjunt de la seva obra, algunes de les existents a la nostra ciutat?

—Bé, sí, n'hi ha moltes. Cal dir que Barcelona va veure amb ell un monument o una escultura pública, no formalista, no mimètica, amb la seva escultura de la Barceloneta. Això va fer un gran rebombori perquè era la primera vegada que la ciutat es trobava amb una escultura pública que no era el típic senyor dalt de cavall o el pedestal amb un senyor que dirigia una orquestra. I això va fer molt d'efecte.

—Per què has fet aquest llibre amb en Subirachs?

—Perquè jo tinc debilitat per moltes coses. M'interessa tot. Vaig fer un llibre sobre l'Espriu; i fer un llibre sobre un escultor, m'atreia molt.

—Què representa per a tu aquest llibre?

—Bé, aquest llibre representa molt. Perquè és un intent de biografia, de la meua biografia, per l'escriptora més important del país. I això m'omple de goig.

—T'hi veus retratat?

—És difícil. Jo hi estic massa a la vora. Els arbres no deixen veure el bosc. És a dir, un mateix no es reconeix. Ara, estic segur que és un retrat molt fidel i que té les qualitats de les obres d'art, ja que s'assemblen més al retrat que a la pròpia fotografia.

—De qui va ser la idea de fer aquest llibre?

—En fi; va ser una idea conjunta. Nosaltres som amics i parlant vam arribar a la conclusió que fer una obra junts seria molt interessant. Això va encaminat cap a aquesta idea de la integració de les arts. Aquí és la unió de la literatura amb la plàstica.